

е била хранилище и депозитна кѣща, гдето били складирани всички вносни стоки. Вѣроятно е, че върху тѣхъ лежала тежестта за плащане на нѣкакви такси въ полза не на турското управление, а на самата колония, за поддържане на църквата, свещеника и пр. Такива такси били събирани въ София презъ сѣщата 'тази епоха и то не само отъ софийскитѣ търговци¹⁾, но и отъ онѣзи дубровчани, които отъ Провадия сѣ минавали транзитъ презъ София за Дубровникъ²⁾. Въ републиката сѣ постѣпили оплаквания и молби за отмѣна на тѣзи такси, обаче, тѣ не били отмѣнени, понеже софийската колония отговорила въ Дубровникъ, че безъ тѣзи такси не могло да се поддържа църквата и самата колония отъ града ще премѣсти това тържище въ Провадия, като напустне софийската църква³⁾. За подобни такси се споменава и въ нѣкои извори засѣгащи русенската колония презъ 1676 година⁴⁾. Отъ това, както и отъ други завещания се вижда, че по задължение всѣки е завещавалъ голѣма частъ отъ своитѣ срѣдства най-първо на разнитѣ църкви въ Дубровникъ и една по-малка частъ за тѣзи въ София и Провадия. Търговцитѣ отъ тѣзи градове се грижили за своитѣ църкви. Дубровчанитѣ отъ Силистра, Русе и Шуменъ сѣ дарявали провадийската църква. Въ завещанието на дубровчанина Пауло Петровичъ отъ 1632 г. се казва: „Още оставямъ на отца Филипа, капеланъ отъ Провадия, 1000 аспри да моли Господа Бога за моята душа. Още оставямъ 1000 аспри за направата на провадийската църква“⁵⁾.

Следъ 1632 г. сведенията за провадийската колония на дубровчанитѣ намаляватъ много. Липсватъ сѣщо така каквито и да сѣ търговски писма отъ 1632 до 1659 година.

Тази празнота се попълва отъ религиознитѣ доклади на католическитѣ свещеници отъ Бѣлгария. Така отъ 1640 г. е запазена известната релация на Петъръ Богданъ. Той посетилъ всички католически селища. На 14 септемврий 1640 г. посетилъ града Провадия (Provato). Следъ като описва въ подробности околността на града, планинитѣ, широкитѣ равнини и Стара планина по пѣтя къмъ Цариградъ, той се спира върху църквата на дубровчанитѣ. Тя била разрушена не отдавна отъ турцитѣ и поправена отново отъ търговцитѣ. Последнитѣ били на брой 50, отъ тѣхъ 19 жени. Нѣкои отъ дубровчанитѣ били бѣлгари, покатоличени при слугуването имъ при дубровнишкитѣ търговци. Имало и католици, които отивали да търгуватъ съ стоки по крайбрѣжнитѣ селища на Черно море, та дори до татарскитѣ земи⁶⁾. Провадийската

¹⁾ Resti, fol. 27 „Addi 8 di Marzo aspri 130 per vettura, bagio e chiesa di panno l ricevutto sotto 23 dell passato“.

²⁾ „che havendo trovato questi mercanti di Dobruggia una strada particolare per inviar le loro robbe da Provatto a Garguri senza passare per Soffia, dove sariano tenuti di pagare in tanto per somma giusto alle parti contenute nel libro delle colonna, e tutto questo per mantenimento della Chiesa...“ Писмо отъ София — 8. VII. 1659 fasc. 89 № 2215.

³⁾ „non sarebbe altro che trasportar questa piazza di Soffia in Provatto et abandonar questa Chiesa“ ... п. т. (in fine).

⁴⁾ Писмо отъ Русе отъ 20 юний 1676 на русенскитѣ колонисти. fasc. 51 № 1914.

⁵⁾ „Ioste ostavgliam ozzu frà Filippu Capellanu od Provadije aspri tissuchiu da moli gospodina Boga sa duscu moi. Ioste ostavgliam aspri tissuchiu sa fabricu od zarque u Provadiu“. Test. т. 61 ф. 8.

⁶⁾ „Sono delli Catolici, che vanno per diversi luoghi per mar negro, et sino in Tartaria con le mercantie“ ... Fermentžin, ц. с. 76.